

နဂုံးသားစည်းချက်တို့သယ်ဆောင်ရာ

နိုင်ဦး

The Art of Hearing Heartbeats

Jan-Philipp Sendker

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် မျက်လုံးတစ်စုံ၊ အဘိုးကြီးအကြည့်တွေ ကျမဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည် ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေသူများအားလုံး ကျမကို အကဲခတ်အကြည့် ကြည့်နေကြပေမယ့်၊ သူ့အကြည့်တွေက စူးစူးဝါးဝါး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်လို စိုက်ကြည့်နေတာများ ကျမဆီက မခွာနိုင်တော့သလို။

သူ့ကို ဂရုမစိုက်မိအောင် ကြိုးစားရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည် ။ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် အဆောက်အဦဆိုပေမယ့် မြေစိုက်၊ ဒိုင်း၊ မြားနှင့် တိုင်တွေက မသပ်မရပ်နှင့် ရွဲ့စောင်းနေသည် ။ စားပွဲလေးငါးဆယ်လုံး၊ မှန်ရှိုးကွေ့တစ်လုံး နံရံကို မှီလျက်၊ အထဲက ယင်တလောင်းလောင်း၊ ဟိုတစ်ဖက်မှာ မီးဖိုပေါ်က ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော ရေနွေးခရားကြီးတစ်လုံး မီးခိုးတွေပေတူးနေသော ကရားကြီးက ရေနွေးငွေ့တွေ တရှူးရှူး မှုတ်ထုတ်နေသည် ။ ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာမှာ လိမ္မော်ရည်ပုလင်းတွေ ကပ်လိုက် ဆင့်နေသည် ။ ဒီလောက် စုတ်ချနေသော တင်းကုတ်ကြီးမျိုးထဲ တစ်ခါမှ ကျမ မနေဖူး။ အပြင်မှာ နေအပူရှိန်က ဖြောင်းဖြောင်းထနေသဖြင့် နဖူးနှင့် လည်ကုပ်တွေမှာ ချွေးလုံးကြီးတွေ စီးကျလာသည် ။ ဂျင်းဘောင်းဘီကလည်း ချွေးတွေနှင့် အသားမှာ ကပ်နေသည် ။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မိန်းကလေး၊ အခုလို လာပြောရတာကို တောင်းပန်ပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မသိဘဲ အခုလို လာပြောတာ ရိုင်းပျမှန်း သိပါတယ်”

ကျမစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အဘိုးကြီးက ပြောနေသည်။ ။

“အန်ကယ်နာမည်က ဦးဘပါ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်းကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိထားပါတယ်။ မိန်းကလေးနဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွဲ နေရာတစ်နေရာမှာ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်က အခုလိုပြောလိုက်တာကို မိန်းကလေး အရမ်းပဲ အံ့ဩသွားမှာ ပါ။ မိန်းကလေး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မယ်မှန်း သိပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးကို ကျုပ် စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ စောင့်မနေတော့ဘဲ အခုလို လာခဲ့ရတာပါ”

“တိတိကျကျ ပြောရရင် ကျုပ်စောင့်နေတာ လေးနှစ်ရှိပါပြီ။ နိုင်ငံခြား ခရီးသွားဧည့်သည် တွေ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းလာတတ်တဲ့ ဟောဒီလမ်းမကြီးမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ကျုပ်စောင့်နေခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ မြို့ငယ်လေးမှာ မြို့က လေယာဉ်ပျံဆိုက်တဲ့ အခါတိုင်း မိန်းကလေး ပါမလားလို့ သွားကြည့်ခဲ့တယ်။”

“အကြာကြီး စောင့်နေရတာပေါ့”

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ၊ မိန်းကလေးကို အပြစ်တင်နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က အိုပါပြီ။ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်အထိပဲ နေရမယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံက လူတွေက အသက်တိုတယ်၊ သိပ်ကြာကြာနေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ အခုထိ ဖွင့်မပြောသေးတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုရှိတယ်။ မင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပေါ့”

“မိန်းကလေးက ပြုံးတယ်လား၊ ကျုပ်ကို ရူးနေတယ်ထင်လို့ လား၊

ဒါမှ မဟုတ် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတယ်ထင်လို့ လား၊ ထင်ချင် ထင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အပြင်ပန်းကို ကြည့်ပြီး ထွက်မသွားပါနဲ့ ၊ မင်းကို စောင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ၊ ဒီမှာ ကျုပ်နဲ့ အတူထိုင်ပါဦး ဂျူလီယာ။”

“မိန်းကလေး အံ့ဩသွားသလား၊ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်ခုံးမှေး တုတ်တုတ်ခဲခဲကြီးတွေက ပိုပြီးတော့ သန်မာလာသလိုပဲ။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အနေနဲ့ ကျုပ်ကို မိန်းကလေး စောင့်ကြည့်နေတယ်။ အံ့အားသင့်နေတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်က မင်းနာမည်ကို ဘယ်လိုများ သိပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကိုရောက်တာ ပထမဆုံး အကြိမ် မဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့ ကျောပိုးအိတ် ဒါမှ မဟုတ် ဂျာကင် အင်္ကျီပေါ်က တံဆိပ်ကို ကျုပ်မြင်လို့ ဒီလိုပြောတာပဲလို့ စဉ်းစားနေတယ် မဟုတ်လား၊ မဟုတ်ရပါဘူး မိန်းကလေး၊ မင်းနာမည်ကို သိခဲ့တာ မင်းကိုမွေးတဲ့ နေ့ကတည်းကပါ။ မိန်းကလေး အဖေပြောတဲ့ ပုံပြင်တွေကို နားထောင်ရတာ ဘယ်လောက်နှစ်သက်သလဲဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။ ဘယ်ပုံပြင်ကို မိန်းကလေးအကြိုက်ဆုံးလဲ ဆိုတာ အခုတောင် ကျုပ်ပြောနိုင်ပါတယ်။ “မင်းသားလေး၊ မင်းသမီးလေးနဲ့ မိကျောင်း” ပုံပြင်မဟုတ်လား။”

“နာမည်က ဂျူလီယာဝင်း၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၂၈) ရက်နေ့၊ နယူးယောက်ခံမှာ မွေးခဲ့တယ်။ မိခင်က အမေရိကန်သူ၊ ဖခင်က မြန်မာ၊ မိန်းကလေးမိသားစုက ကျုပ်ပြောမယ့် ပုံပြင်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်သလို ကျုပ်ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ မိန်းကလေးအကြောင်းကို မစဉ်းစားတဲ့ နေ့ဆိုလို့ မရှိဘူး။ အချိန်ကျရင် ကျုပ် ရှင်းပြပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါရ

“ချစ်ခြင်းကို မင်းယုံသလား ဂျူလီယာ။”

“စိတ်ခံစားမှုတွေ ပေါက်ကွဲပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ပြောချင်တာ ပြော၊ နောက်မှ နောင်တရတဲ့ လူတွေကို ကျုပ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ မရှိရင် မနေနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ကြောင့်ကြပူပန်ခြင်းတွေနဲ့ တုန်လှုပ်စေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။”

“မင်းတို့ ကျုပ်တို့ ဆုပ်ကိုင်ထားလို့ မရနိုင်တဲ့ အရာကိုမှ လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲနေရတဲ့ စိတ်ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်ဘူး ဂျူလီယာ။”

“အမှောင်ထဲမှာ အလင်းကိုဆောင်ကြဉ်းပေးစေတဲ့ အချစ်မျိုးကို ကျုပ်ပြောနေတာ၊ အကြောက်တရားစင်စင်ကင်းနေတဲ့ အချစ်၊ အဓိပ္ပာယ်တွေကို ဘဝက ရိုက်သွင်းလိုက်တဲ့ အချစ်၊ ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း သဘာဝနိယာမတွေကို ပြဋ္ဌာန်းပေးတဲ့ ချစ်ခြင်း၊ ရှင်သန်ကြီးထွားနေတဲ့ ချစ်ခြင်း၊ အကန့်အသတ်မရှိတဲ့ ချစ်ခြင်း၊ သေခြင်းတရားနဲ့ အတ္တကို လူသားရဲ့ ဝိညာဉ်က အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းကို ပြောနေတာပါ ဂျူလီယာ။”

“ဘာလို့ ခေါင်းခါတာလဲ ဂျူလီယာ။ ဒါတွေကို မင်းမယုံကြည်လို့လား၊ ကျုပ်ပြောနေတာတွေကို မင်းနားလည်မှာ မဟုတ်သေးတော့ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး။ ပြီးဆုံးသွားတဲ့ နှစ်တွေတုန်းက ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရှိပါတယ်။ ဒါကို ပြောပြပြီးရင်တော့ မင်းနားလည်မှာ ပါ။ နည်းနည်းလေး စိတ်ရှည်ပေးဖို့ ပဲ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။

”

“ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ မင်းလည်း ခရီးပန်းနေတ

ယ် မဟုတ်လား။ မိန်းကလေး အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် ဒီအချိန် ဒီနေရာ ဒီစားပွဲမှာ ပဲ ကျုပ်တို့ တွေ ပြန်ဆုံကြရအောင်လား၊ ဒီနေရာမှာ ပဲ မင်းအဖေနဲ့ ကျုပ်တွေ့ခဲ့ပြီး မင်းထိုင်တဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ပဲ သူထိုင်ခဲ့တယ် ကျုပ်ကလည်း ဒီနေရာမှာ ပဲ ထိုင်ပြီး သူပြောတာတွေကို နားထောင်ခဲ့တယ်။ မင်း အံ့ဩသွားသလား၊ ခေါင်းရှုပ်သွားသလား၊ သူပြောတဲ့ ပုံပြင်မျိုးကို တစ်ခါမှ ကျုပ် မကြားခဲ့ဖူးဘူး၊ စကားလုံးတွေက အတောင်ပံတွေပေါက် လာပြီး လိပ်ပြာလေးတွေလို လေမှာ ပျံဝဲနိုင်သလား၊ စကားလုံးတွေက ကျုပ်တို့ ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး အခြားကမ္ဘာကို ခေါ်သွားနိုင်သလား၊ ကျုပ်တို့ ဝိညာဉ်ထဲက လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အခန်းတံခါးကို သူတို့ ဖွင့်နိုင်သလား၊ အဲဒီကိစ္စတွေကို စကားလုံးတွေက ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိ၊ မရှိ ကျုပ်မသိဘူး ဂျူလီယာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က မင်း ဖခင်ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကိုတော့ ဘဝမှာ တစ်ခါပဲ ကြားခဲ့ဖူးတယ်။”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိပေမယ့် သူ့အသံတိုးတိုးညှင်းညှင်းလေးပဲ။ မကြာခင်မှာ ပဲ သူ့စကားလုံးတွေနဲ့ ပုံပြင်ဟာ ရုပ်လုံးကြွလာတယ်။ အသက်ဝင် လာပြီး မှော်အစွမ်းကို ပြတော့တာပါပဲ။ အဲဒီစကားလုံးတွေကို ကြားပြီးနောက် မင်းဖခင်လိုပဲ ကျုပ်ဟာလည်း ခိုင်ခိုင်ကြည်ကြည် ယုံကြည်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော်ဟာ ဘာသာရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ ချစ်ခြင်းဟာ ကျွန်တော် တကယ်ယုံကြည်တဲ့ အင်အားတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့ ။”

“အဲဒါ မင်းဖခင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားပဲလေ”

ထိုင်နေရာက ဦးဘ မတ်တက်ရပ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာ ခပ်ယိုယိုလေး တစ်ချက်ခါးကိုင်းလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လက်ဖက်

ရည် ဆိုင်အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည် လမ်းမပေါ်က လူအုပ်ထဲ ပျောက် ကွယ်သွားသည် အထိ သူ့ကို ကျမကြည့်နေမိသည်။ ။

သူ့ကို ကျမ လှမ်းခေါ်လိုက်ချင်ပါရဲ့ ၊ သူမေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းက ချစ်ခြင်းကို ယုံကြည်ပါလားတဲ့ အကယ်၍ ချစ်ခြင်းဟာ ဘာသာတရား တစ်ခု ဖြစ်မယ်ဆိုခဲ့ရင် ယုံကြည်မှာ လား၊ မယုံကြည်ဘူးလား။ အကြောက်တရားထက် အားအင်ကြီးတဲ့ အရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ သေခြင်းတရား ကို ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ အရာ မရှိပါဘူးလို့ ပဲ ကျမ ပြောလိုက်ချင်သည်။ ။

စားပွဲပေါ်မှာ တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက် သည်။ ။ သူ့စကားတွေကို ယခုအထိ ကြားနေရသလို ကျမ ဖခင်အသံလို တည်ငြိမ်ပြီး ကြည်စင်နေသည်။ ။

“ဒီမှာ ကျုပ်နဲ့ အတူထိုင်ပါ ဂျူလီယာ၊ ဂျူလီယာ..ဂျူလီယာ ချစ်ခြင်း ကို မင်းယုံကြည်ပါသလား။”

“မင်း...ဖခင်စကားတွေ စကားတွေ...စကားတွေ။”

ညလယ်အိပ်မက်ဆိုးကြီးက လန့်နိုးလာသလို ခေါင်းတွေကိုက်ခဲပြီး အားအင်တွေ ကုန်ခန်းသွားသည်။ ။ ကျမဘေးနားမှာ ယင်ကောင်တွေ တဝီဝီဝဲလျက် ကျမလက်ပေါ်၊ ခေါင်းပေါ်၊ နဖူးပေါ် နားလိုက်၊ ထပျံလိုက်၊ သူတို့ ကို မောင်းထုတ်ဖို့ ပင် ကျမမှာ အားမရှိတော့။ ။ ရှေ့ ပန်းကန်ထဲမှာ ခြောက်သယောင်းနေသော မုန့်သုံးတုံး၊ စားပွဲမျက်နှာပြင်မှာ ညိုညစ်ညစ် သကြားရည်တွေ စေးကပ်လျက်။ ။

အေးစက်နေသော လက်ဖက်ရည်ကို တင့် ငုံဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ။ ပန်းကန်ကိုင်ကို ကိုင်ထားသော လက်က တုန်ခါလျက်။ ။

သူ့စကားတွေကို ဘာကြောင့် နားထောင်နေခဲ့ရတာလဲ ၊ တော်ပါ

တော့လို့ ပြောလိုက်ပါလား၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုက ကျမကို ဆုပ်ကိုင်ထားသလိုပဲ။

ဂျူလီယာဝင်းတဲ့ ၊ ကိုယ့်နာမည်ခေါ်သံကြားရပြီး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိသည် ။

ကျမနာမည်ကို သူ ဘယ်လိုသိတာလဲ။ ကျမဖခင်ကို သိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့ လားစ ၊ သူတို့ ဘယ်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာလဲ၊ အဖေ အခု ဘယ်မှာ လဲ ပုန်းနေတာလား၊ အသက်ရှင်နေသေးလား။

★

အခန်း (၂)

ကျမ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို စားပွဲထိုးလေးက မယူ။

“ဦးဘမိတ်ဆွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေပဲပေါ့”

ခေါင်းငုံ့ အရိုအသေပေးရင်း သူက ပြောသည် ။ ကျမလက်ထဲမှာ မြန်မာငွေစက္ကူ (၂၀၀) တန် တစ်ရွက် စုတ်ပြတ်ပြီး ညစ်မဲညစ်နေရာ ရွံရှာစွာနှင့်ပင် မုန့်ပန်းကန်အောက်မှာ ထားလိုက်သည် ။ စားပွဲထိုးလေးက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သိမ်းပြီး ခုံကို အဝတ်စုတ်နှင့် အုပ်ကာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေပေမယ့် ပိုက်ဆံကို မယူ၊ ကျမက လက်ညှိုးထိုးပြတော့ သူပြုံးသည်

ပိုက်ဆံပေးတာ နည်းလို့ လား၊ ညစ်ပေနေလို့ လား၊ နောက်ထပ်တစ်ရွက် ထုတ်ပြီး ပေးလိုက်ပေမယ့် သူက ပြုံးလို့ သာနေသည် ။ ပိုက်ဆံကို ကား လုံးဝမကိုင်။

ထို့အပြင် နေအပူရှိန်က ဖိန်းဖိန်းထနေသဖြင့် ခြေလှုပ်လက်လှုပ်မျှပင် လှုပ်ချင်စိတ်မရှိ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အဝမှာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်လို့ သာနေမိသည် ။ နေအပူက အရေပြားကို လာဟပ်ပြီး ဖြူဖွေးလွန်းနေသော အလင်းအောက်မှာ မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်လာသည် ။ ဘေ့စ်ဘောကတ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။ လမ်းမပေါ်မှာ လူတွေအပြည့်။ သို့ပေမဲ့ မော်တော်ကားသံ၊ စက်သံမကြားရ။ လမ်းလျှောက်သူတွေက လျှောက်၊ စက်ဘီးစီးသူတွေက စက်ဘီးစီးကြနှင့်။ လမ်းဆုံ

လမ်းခွတစ်ခုမှာ မြင်းလှည်းတစ်စီး၊ နွားလှည်းတစ်စီး ရပ်ထားသည် ။
ဂျပန်လုပ် မော်တော်ကားအို ကားစုတ် နှစ်စီးသုံးစီးတော့ တွေ့သည် ။
ကားပေါ်မှာ ခြင်းတွေ ၊ ပလုံးတွေအပြည့်အသိပ် ၊ လမ်းဘေးတစ်ဖက်မှ
ပျဉ်ကာသွပ်မိုး၊ အမိုးနိမ့်နိမ့်လေးနှင့် ကုန်စုံဆိုင်လေးတွေ၊ လက်ဖက်ရ
ည်ဆိုင်တွေကလည်း နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ ရှိပြီး သောက်သုံးသူတွေက
ခွေးခြေပုလေးတွေနှင့် ထိုင်ကြသည် ။ အနီရောင် (သို့မဟုတ်) အစိမ်း
ရောင် အဝတ်စတစ်ခုကို ခေါင်းမှာ ပတ်ထားကြပြီး ခါးမှာ ဘောင်းဘီအ
စား အထည်ကွင်းတစ်ကွင်းနှင့် စည်းထားကြသည် ။ မိန်းမကြီးတွေ ပါး
ပေါ်မှာ အဝါရောင် ပျစ်ပျစ်အရည်တွေ လိမ်းထားပြီး အချို့က ဖက်ဆေး
လိပ်ကြီးတွေ ဖွာနေကြသည် ။

သို့ပေမဲ့ သူတို့ အားလုံး ပိန်ပိန်ပါးပါး သွက်သွက်လက်လက်။ ကျမ
လေးစားရသော ဖခင်မှာ တွေ့ရသည့် ပေါ့ပါးမှုမျိုး။ သို့ပေမဲ့ ကျမကို ကြ
ည့်နေသောအကြည့်တွေက ပိုင်စိုးပိုင်နက်၊ စူးစူးတောက်တောက်၊ ပြီး
တော့ ပြုံးနေကြသေးသည် ။ သူတို့ အပြုံးတွေကိုတော့ ကျမ မှန်းဆလို့
မရ၊ အချို့က ခေါင်းညိတ်ရင်း နှုတ်ဆက်ဟန်ပြုကြသည် ။ ဦးဘလိုပဲ
ကျမရောက်လာမယ်ဆိုတာ သူတို့ မျှော်လင့်ထားလို့ ပဲလား သူတို့ အကြ
ည့်တွေကို မျက်နှာလွှဲရင်း လမ်းမကြီးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
လာလိုက်သည် ။

ကျမသွားရမယ့်နေရာကို စိတ်ထဲက မှတ်နေသည် ။

နယူးယောက်ခံကို ကျမလွမ်းနေသည် ။ ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာလှုပ်
ရှားနိုင်သည့် နေရာကို ပြန်ချင်နေသည် ။ အဲဒီနေရာမှာ လူတစ်ယောက်
က အခြားလူတစ်ယောက်ကို စိတ်မဝင်စား၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ခပ်တည်တည် ခပ်တန်းတန်း။

ရှေ့ကိုက်(၁၀၀) လောက် အရောက်မှာ လမ်းနှစ်ခွဲ ခွဲသွားသည်။ ကျမ ဟိုတယ် ဘယ်နေရာမှာ ပါလိမ့်။ ကျမရှေ့မှာ ပန်းနုရောင် စက္ကူပန်းရုံကြီးတွေ၊ ခြောက်သယောင်းနေသော ကွင်းပြင်ကြီးတွေ၊ ဖုန်ထူထူ လူသွားလမ်းမတွေ၊ ဘေ့စ်ဘောတစ်လုံးလောက် သာသာလေး ကျွဲဝင်သွားနိုင်သည့် ကျင်းတွေ၊ ခွက်တွေ။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် သူစိမ်းပြင်ပြင်။

“မစွပ် ဝင်း..”

“မစွပ် ဝင်း ...”

မျက်စိကို ထောင့်ကပ်ရင်း မလှည့်သာလှည့်သာနှင့် နောက်ကျောဘက်တစ်ချက် စွေကြည့်လိုက်သည်။ မတ်တတ်ရပ်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်၊ ဟိုတယ်(သို့မဟုတ်) ရန်ကုန်လေဆိပ်က အလုပ်သမားလား၊ ဒါမှ မဟုတ် တက္ကစီသမားလား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲထိုးကောင်လေးလား။

“ဘာတွေရှာတာလဲ မစွပ်ဝင်း... ကျွန်တော် ကူညီရမလား”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အားမကိုးချင်၊ ဟိုတယ်သွားမယ်လို့ သာပြောလိုက်သည်။ အခုအချိန်မှာ ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ပုန်းနေလိုက်ချင်သည်။

“ညာဘက်လမ်းအတိုင်း ငါးမိနစ်လောက် ဆက်လျှောက်ရင် ဟိုတယ် တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ ပျော်ရွှင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကလေးမြို့

က ကြိုဆိုပါတယ်”

ပြီးလို့ ပြောရင်း သူကျန်ရစ်ခဲ့ချိန်မှာ ကျမ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ညွှတ်ကြိုဝန်ထမ်းတွေ ပြီးနေတဲ့ စားပွဲရှေ့က ဖြတ်ပြီး ဟိုတယ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ သစ်သားလှေခါးကြီးအတိုင်း ဒုတိယထပ်ကို တက်၊ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၊ ခုတင်ပေါ် ပစ်လဲနေလိုက်သည်။ ။

နယူးယော့ခ်မှ ရန်ကုန်အထိ (၇၂) နာရီမျှ ခရီးဆန်ခဲ့ရသည်။ ။ ဂျိုးဂျိုးကျနေသော မော်တော်ကားကြီးနှင့် တစ်ညနှင့် တစ်မနက်၊ ခရီးသည်တွေအားလုံး အဝတ်တွေက နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်၊ ချွေးစော်ချဉ်စော်နံ့ဟောင်လို့ မော်တော်ကားပေါ်မှာ ကြက်ခြင်းနှင့် ဝက်ပေါက်လေးတွေတောင် ပါလာသေးသည်။ ။ မော်တော်ကားလမ်းတွေကလည်း တကယ့်ဘုရားစူးလမ်းဆိုမှ လမ်း။

နေကျသွားသဖြင့် အခန်းထဲမှာ မှောင်လာသည်။ ။ ကျမ အိပ်ဖို့ လိုသည်။ ။ ဟိုဘက် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ကျမ ခရီးဆောင်အိတ်၊ ယူလာတုန်းက အတိုင်း။ ကျမရောက်နေသော နေရာကို စိတ်ထဲမှ အလွတ်ကျက်နေသလို ဟိုဟိုဒီဒီ ကျမလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မျက်နှာကြက်မှာ ပန်ကာအဟောင်းကြီးတစ်လုံး၊ အခန်းက ကျယ်ပေမယ့် လက်ရာကြမ်းကြမ်း ပရိဘောဂတွေနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းခန်း တစ်ခန်းလို၊ တံခါးဘေးမှ သစ်သားဗီရိတစ်လုံး၊ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲတစ်လုံး၊ ခုတင်နှစ်လုံးကြားမှာ စာရေးစားပွဲတစ်လုံး။

ဖြူဖွေးနေသော အုတ်နံရံပေါ်မှ ရုပ်ပုံကားချပ် (သို့မဟုတ်) ကြည့်မှန်တစ်ချပ် မရှိ။ သစ်သားကြမ်းခင်းက ချောမွတ်နေပေမယ့် တော်တော်လေး ဟောင်းနေပြီ။

ည၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့်အတူ မနက်က အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့သော

လူကြီးတစ်ယောက်

ခေါင်းထဲရောက်လာသည်

နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာ အိပ်မက် မက်နေသလား။ အမှတ်သညာတွေ မှိန်ပြီး ဝေးသွားပြန်သည်။ ကျမ ဘာသာမပြန်နိုင်သော၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ပုံရိပ်တွေ တစ္ဆေတွေလို စိတ်ထဲ ဖြတ်သန်းသွားသည်။

ကြိုးစားပြီး ပုံဖော်ကြည့်ပြန်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူရောင် ပုဆိုးအစိမ်းကွက်၊ ရော်ဘာဖိနပ်နှင့် ချဉ်းချဉ်းပါးပါး လူကြီးတစ်ယောက် ဆံပင်တိုတိုနှင့် တစ်ခေါင်းလုံးဖြူဖွေးနေသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ အရေးအကြောင်းတွေနှင့် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ (၆၀) လား (၇၀)လား ကျမ မခန့်မှန်းတတ်။ ကျမ နားမလည်နိုင်သော နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံး။ လှောင်ပြောင်ခြင်းလား၊ လှည့်စားခြင်းလား၊ ဂရုဏာသက်ခြင်းလား။ ကျမဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ။

ပိုက်ဆံလား၊ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ။ တောင်းဆိုတာ မရှိပေမယ့် သူ့ပုံသဏ္ဌာန်က တစ်ခုခုလိုချင်နေမှန်း သိသာနေ၏။ ကျမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ သူ သိထားလဲ၊ ကျမနာမည်ကို ဟိုတယ်က ရခဲ့တာဆိုရင် ဧည့်ကြိုစားပွဲက လူတွေနှင့် တစ်ကျိပ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်လို ဝန်ဆောင်မှုမပေးခင်မှာ သူ့ကို အထင်ကြီးအောင် ကျမသိချင်စိတ်ကို နှိုဆွနေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဝန်ဆောင်မှုကို ကျမ မဝယ်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့အချိန်သူ ဖြုန်းနေတာပဲ မဟုတ်လား။

“ဦးဘ ကျွန်တော် ဘာသားရေးသမား မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်ခြင်းဟာ ကျွန်တော် ယုံကြည်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အင်အား”ပါတဲ့။

အဖေပြောခဲ့တဲ့ စကား၊ သူနှင့် ကျမဖခင် တကယ်ပဲ သိခဲ့သလား။

သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပြောဖို့ ဆိုတာထက် ဒီလိုကော တွေးဖူး
ခဲ့လို့ လား။ ကျမကိုယ် ကျမ နောက်ပြောင်နေသလား၊ ကျမဖခင် ခံစားချ
က် ဒါမှ မဟုတ် အတွေးတွေကို ကျမ နားလည်တယ်လို့ ယူဆနေတာ ရ
ယ်စရာ မကောင်းဘူးလား။

စာလေးတစ်စောင်၊ စကားလေးတစ်ခွန်းတောင် ချန်မထားခဲ့ဘဲ
ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ဖခင်အကြောင်းကို ကျမ တက
ယ်ပဲ သိလို့ လား။

ရဲတွေစကားအရ ဘန်ကောက်မှာ င် အဖေပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်
သွားခဲ့သည် ။

ဓားပြတွေ အသတ်ခံရတာလား၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ရေကူးရင်း
ရေနစ်ခဲ့တာလား။

သူတို့ ပြောစကားအရ အဖေ့ကို သူ့လူကိုယ့်ဘက်သားလို့ လူသတ်သ
မားတွေက သံသယ ရှိခဲ့သည် ။ ဖခင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စောစောပိုင်းကာ
လတွေက လွဲပြီး နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေ ဘာတစ်ခုမှ မသိကြောင်း
အမေပြောတာကို သူတို့ တွေက မယုံကြည်ခဲ့။ အဖေပျောက်ဆုံးသွားသ
ည့်ကိစ္စမှာ အမေက အလိုတူအလိုပါလို့ သူတို့ က ထင်ခဲ့ကြသည် ။ သို့
ပေမဲ့ ကျန်ရစ်သူတွေအနေနှင့် အသက်အာမခံငွေ များများ စားစား ရစ
ရာလည်း မရှိ၊ ငွေကြေးအရ အခြားခံစားစရာလည်း မရှိကြောင်း သိရ
တော့မှ ပဲ အမေ့အပေါ် သံသယတွေ ရှင်းသွားကြသည်

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျမ ပျောက်ဆုံးနေသော ကျမဖခင်၏ ပထမပိုင်း အ
နှစ်(၂၀)၊ ကျမတို့ မိသားစုနှင့် လုံးဝကင်းကွာနေသော အနှစ်(၂၀)၊ ထို
ကာလများ ၏ နောက်ကွယ်က ဖခင်၏ ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်သော နေ့ရ
က်များက ကျမကို လက်ယပ်ခေါ်နေခဲ့ပါ၏။

အခန်း (၃)

ကျမဖခင်ကို နောက်ဆုံးမြင်တွေ့ခဲ့ရသည် မှာ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်က ဖြစ်သည်။ ။

ကျမ ဥပဒေဘွဲ့ယူပြီး တစ်မနက်၊ ဂုဏ်ပြုပွဲကို မနေ့ညနေက ကျင်းပခဲ့ပေမယ့် အိမ်ပြန်ချင်။ ကျောင်းသူဘဝမှာ ပင် လုံလုံခြုံခြုံ ကျမ နေချင်သေးသည်။ ။

ဒါမှ မဟုတ် စိတ်ထင်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

အိပ်ရကနီးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်ဘေးမှာ အဖေ။ မီးခိုးရောင်ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဗာဆာလီနီ ဦးထုပ်နှင့် မတ်တတ်ရပ်လျက် ဒီလို ပုံစံဝတ်ပြီး အပြင်ထွက်သွားတတ်သော အဖေ့ကို ကျမ ငယ်စဉ်ကတည်းက တွေ့လာခဲ့သော မနက်တိုင်း တံခါးပေါက်နားမှာ ကျမရပ်ရင်း အဖေ့ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျမငိုယိုရင်း သူ့ကို မသွားဖို့ တားခဲ့သည်။ ။

ကျမ အရွယ်ရောက်လာချိန်မှာ လည်း အ လုပ်သွားတိုင်း ဖခင်ပုံစံ မပြောင်းလဲ။ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်နှင့် ။ သူ့မှာ ဗာဆာလီနီ ဦးထုပ် ခြောက်လုံး ရှိသည်။ ။ အနက်ရောင် နှစ်လုံး၊ အညိုရောင် နှစ်လုံး၊ အပြာရင့်ရောင် နှစ်လုံး။ ယခင်က ကုတ်အင်္ကျီကို စတိုးဆိုင်တွေက ဝယ်နေရာက သူတို့လို ရှေးဆန်ဆန် ပုံစံတွေ နယူးယော့ခ်စတိုးဆိုင်တွေမှာ ရှာမရချိန်မှာ တော့ စက်ဆိုင်မှာ သွားပြီး ချုပ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ။

အီတလီ “ဗာဆာလာနီ” ဦးထုပ်ကတော့ သူ၏ အဆောင်လက်ဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး အလုပ်အင်တာဗျူးမှာ ဆောင်းဖို့ ဝယ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး အလုပ်လည်း ရခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ ဗာဆာလာနီ ဦးထုပ်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဝတ်လာခဲ့သည်။ သူ့ဖက်ရှင်က တော်တော်လေး ရှေးဆန်နေတော့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲက လူဆိုးလိုလို နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တောင် ထင်ရသည်။

ကျမ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်ရောက်တော့ အဖေအဝတ်စတိုင်ကို ကြည့်ပြီး တော်တော် အာရုံနောက်ခဲ့သည်။ တကယ့်ကို ခေတ်နောက်ကျန်နေတဲ့ ပုံတုံးကြီး။ ကျမကို ကျောင်းလာကြိုချိန်မှာ ကျမ သူငယ်ချင်း အမေတွေကိုတွေ့ရင် ခေါင်းလေးညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ သူ့ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ကလေးတွေက တခစ်ခစ် ရယ်ကြပေမယ့် သူကတော့ စတိုင်မပြောင်း၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ မဝတ်၊ စပို့စ်ရှပ်မဝတ်၊ စနီကာ ဖိနပ်မစီး။ ထသွားထလာ အမေရိကန်စတိုင် အဝတ်တွေကို သူမကြိုက်။ သက်သောင့်သက်သာနေလိုသော လူသား၏ အညံ့စားအာသီသတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည့် စတိုင်တွေလို့ပဲ သူက ယူဆထားသည်။

ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်ရင်း ကျမနာမည်ကို တိုးတိုးလေးခေါ်ပြီး အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဘောစတွန် သွားတော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမယ်ဆိုတာကို ကျမ မသိ သိပ်မကြာဘူးပဲ ထင်ခဲ့သည်။ ယခင်ကတည်းက ဘော်စတွန်မြို့ကို လေယာဉ်နှင့် သွားတတ်ပေမယ့် ညအိပ်တာမျိုး မရှိခဲ့။ အခုတစ်ခေါက်ကတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းနေသည်။ ကျမ နဖူးလေးကို အဖေက နမ်းရင်းပြောသည်။

“သမီးလေးကို ဖေဖေ ချစ်တယ် မမေ့နဲ့ နော်၊ ကြားရဲ့ လား သမီး”

“သမီးလည်း ဖေဖေကို ချစ်ပါတယ်”

အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြောပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ မျက်နှာအပ် အိပ်နေလိုက်သည်။ ။ အဲဒီကတည်းက ဖေဖေကို ကျမ မတွေ့တော့တာ။

ဒါပေမဲ့ ထိုနေ့မနက် (၁၀)နာရီ စွန်းစွန်းလောက်မှာ ပင် တစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုတာ ပထမဆုံး ရိပ်မိခဲ့သည်။ ။ အိပ်ရာက ထပြီး နံနက်စာစားဖို့ မေမေ့ဆီ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ။ မေမေက နေစာလှုံခန်းထဲမှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန် ကြည့်နေသည်။ ။ စားပွဲပေါ် ၂၁ သစ်ဂျိုးခေါက် ကိတ်မုန့်နှင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပေါင်မုန့်ကြမ်းအချပ်တွေ၊ ထိုင်နေကျထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နံရံကို မှီထားလိုက်သည်။ ။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း ခူးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖက်ထားသည်။ ။ လိမ္မော်ဖော်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး နွေရာသီ ကျမ အစီအစဉ်ကို မေမေ့ကိုပြောပြနေခိုက်မှာ ပင် တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။ ။

ဖေဖေ အတွင်းရေးမှူး ဆူဆန်က ဖေဖေ နေကောင်းလား သိချင်နေသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ဖေဖေ (၁၀)နာရီ အချိန်အချက်က သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ မသိ၊ ဘော့စတွန်အကြောင်း ဘယ်သူမှ လည်း မပြောကြ။

တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေပြီကို အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံး သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ။ ဒီအချိန် အစည်းအဝေးခန်းထဲ ရောက်နေမှာ ဖြစ်လို့ ဖေဖေ ဖုန်းမခေါ်နိုင်၊ နောက်ထပ် တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်းမှာ ဟိုတယ်ရောက်နေမှာ သေချာပါသည်။ ။

နံနက်စာကို မေမေနှင့် ကျမ အပြီးသတ်ချိန်မှာ စိတ်နည်းနည်း ပူနေခဲ့ပေမယ့် မေမေကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

ကျမတို့ သားအမိ စင်ထရယ်ပတ်စ်ကို ဖြတ်ပြီး “ဘားဒေါ့ဂိုးမန်း” ကို

လျှောက်လာခဲ့ကြသည် နယူးယောက်ခံ၏ နွေဦးအကြိုနေ့ရက်များကား
နွေးထွေးလျက် ပန်းခြံထဲက မြက်ပင်တွေကို တိဖြတ်ထားသဖြင့် စိမ်းစိုစို
အနံ့တွေ သင်းနေသည် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ နယူးယောက်ခံသားအချို့
လဲလျောင်းရင်း နေပူစာလှုံနေကြသည် ။ “ဘားဒေါ့ဂိုးမန်း”
ကုန်တိုက်ကြီးမှာ ကျမအတွက် မေမေက အဝါရောင်ပန်းပွင့်နှင့် နွေရာ
သီဝတ်စုံတစ်စုံ ဝယ်ပေးပြီး ပလာဇာမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ဆက်
လျှောက်ခဲ့ကြသည် ။ ပြင်သစ် ရှေးဟောင်းဗိသုကာလက်ရာ ဆောက်
ထားသော အဲဒီဟိုတယ်မျိုးကို ကျမ မကြိုက်၊ နည်းနည်း ကလက်နေတ
ယ်လို့ ပဲ ထင်သည် ။ အနုပညာ လက်ရာတွေကလည်း ခပ်ညံ့ညံ့။ ဒါပေ
မဲ့ မေမေနှင့် ဘယ်နေရာမှာ ပဲ လက်ဖက်ရည်သောက်သောက် အာရုံ
နောက်ရတာကိုတော့ အစောကတည်းက သိထားမိနေခဲ့သည်
မျက်နှာကြက်နှင့် နံရံတွေအားလုံး ရွှေရောင်တပြောင်ပြောင် လက်နေ
သော အခန်းကျယ်ကြီးကို မေမေက အကြိုက်တွေ့သည် ။ တိုင်လုံးကြီး
တွေကလည်း သကြားတွေနှင့် လုပ်ထားသလား အောက်မေ့ရသည် ။ ခ
န်းမတစ်နေရာမှာ တယောသမားတွေက ဗီယင်နာဝေါ့စ် တေးသွားကို
တီးခတ်နေသည် ။ ကျမတို့ သားအမိ နေရာယူပြီးသည် နှင့် ငါးဥဆားန
ယ်နှင့် ရှန်ပိန်နှစ်ခွက် မှာ လိုက်သည် ။

“ဂုဏ်ပြုစရာ တစ်ခုခုရှိလို့ လား မေမေ”

“သမီး ဘွဲ့ယူပြီးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

ငါးဥဆားနယ်ကို မြည်းကြည့်ကြလိုက်တော့ ဆားတော်တော်ငန်သ
ည် ။ ရှန်ပိန်ကလည်း သိပ်မအေး။ မေမေက စားပွဲထိုးကို လက်ယပ်ခေါ်
လိုက်သည် ။

“ထားလိုက်ပါတော့ မေမေ၊ အားလုံးကောင်းပါတယ်”

“မဟုတ်တာပဲ”

ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ ကျမ နကန်းတစ်လုံးမျှ မသိသလို မေမေက တိုးတိုး ပြောသည်

စားပွဲထိုးကို မေမေက ပြင်ပေးဖို့ ပြောသည် ။ သို့ပေမဲ့ အသံက ခပ် မာမာ၊ အေးစက်စက်။ စားပွဲထိုးက ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရင်း ကျမတို့ မှာ ထားသော အစားအစာတွေကို ပြန်ယူသွားသည် ။

ဒီလို အပြုအမူမျိုးကို ယခင်ကလည်း ကျမ ထိတ်လန့်ခဲ့ဖူးသလို ယ နေ့လည်း စိတ်မချမ်းသာ။ မေမေက ကျမကို စိုက်ကြည့်ရင်းပြောသည် ။

“မှာ ထားတာတွေကို သမီးစားမယ် မဟုတ်လား”

ကျမ ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေခဲ့သည် ။

“သမီးနဲ့ သမီးအဖေနဲ့ ကတော့ အချိုးတစ်ချိုးတည်းပဲ”

“မေမေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“သမီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချနေတာလား၊ ပြဿနာဖြစ်မှာ ကြောက်လို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘဝင်မြင့်နေတာလား”

“အခုကိစ္စနဲ့ ဘဝင်မြင့်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ မေမေ”

“သမီးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံးက စားပွဲထိုးတွေနဲ့ မဆက်ဆံချင်ကြဘူး မဟုတ်လား”

မေမေအသံက အေးစက်နေပေမယ့် ဒေါသငွေ့တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတာ ကို ကျမ နားမလည်နိုင်။ ဆားလေးနေသော ငါးကြီးဥနှင့် ခပ်နွေးနွေးဖြ စ်နေသော ရှန်ပီနီနှင့် ယခုပြောနေသော အကြောင်းအရာတို့ ဆက်စပ်မှု မရှိ။

“စားပွဲထိုးတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ ဒါကြောင့် ဘဝင်မြင့်တယ်ပြောလည်း ရပါတယ်။ သမီးအတွက် ဒီကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး”

ကိစ္စတစ်ခုကို စားသောက်ဆိုင်မှာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဟိုတယ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်းပြရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည် ။ ကျမအတွက် ဒီလိုကိစ္စ မျိုးတွေက ရေးကြီးခွင်ကျယ်မဟုတ် ဖေဖေက မေမေနှင့်မတူ၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွေဖြစ်လာရင် ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်သူ။ သူ့ရှေ့က ဘယ်သူပဲ ဖြတ်ဝင်ဝင် မြဲနေတတ်တယ်။ ပြန်အပ်သောပိုက်ဆံကို ဘယ် တော့မှ မရေတတ်။ မေမေကတော့ အကြွေစေ့လေးတွေကိုပင် ရေတွက်ပြီးမှ လက်ခံတတ်သည် ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းသော ဖေ ဖေကို ကျမ အားကျမိပေမယ့် မေမေကတော့ နားမလည်နိုင်၊ ဖေဖေက သူ့ကိုယ်သူ စည်းကမ်းတင်းကျပ်ထားသူ၊ မေမေက အခြားလူတွေနှင့် ဆက်ဆံရာမှ ကျပ်တတ်သူ။

“မေမေတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စက ဘာလို့ အရေးမကြီးရမှာလဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့ မေမေရယ်”

ကျမ အာခံကာ တောင်းဆိုနေတာမဟုတ်၊ တောင်းပန်နေခြင်းဖြစ် သည် ။

“ဖေဖေအတွက် မေမေ စိတ်မပူဘူးလား”

“မပူပါဘူး၊ ဘာကိုပူရမှာလဲ”

မေမေက တကယ်ပဲတည်ငြိမ်နေတာလား၊ ရက်ချိန်းပျက်ကွက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျမတို့ နှစ်ယောက်လုံး စကားတစ်လုံးမှ မဟခဲ့ကြ၊ ဖေ

ဖေ ရုံးကို ဖုန်းဆက် မဆက်ဆိုတာလည်း မေမေမစုံစမ်း၊ ဖေဖေဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ဘာကြောင့်ပြောတာလဲ၊ ဂရုမစိုက်တာလား၊ နောက်ဆုံး ဒီ လိုဖြစ်လာမယ်လို့ တော်တော်ကြာကြာကတည်းက သံသယရှိနေခဲ့တာ လား၊ အဲဒီနေ့က မေမေဟန်ပန်က အရမ်းကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေပုံရ သည် ။ နောက်ဆုံးမှာ ရှောင်လွဲမရသော ဒုက္ခဆိုးကြီးတစ်ခု ပြီးဆုံးသွား ချိန်မှာ ခံစားရသော ခံစားမှုမျိုး။

ကျမ ဖခင်ပျောက်သွားပြီး ရက်အနည်းအကြာမှာ ပင် နယူးယော့ခံ တိုင်း(မ်) သတင်းစာကြီးက ယခုလို ဖော်ပြခဲ့သည် ။

“အောင်မြင်ထင်ရှားသော ဝေါ(လ်)စတီ ရှေ့နေတစ်ယောက် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခြင်း”

နောက်နေ့ထုတ်သတင်းစာတွေမှာ လည်း အဖေပျောက်ဆုံးသတင်း နှင့် ပတ်သက်ပြီး ထင်ကြေးတွေ၊ အမျိုးမျိုး ဖော်ပြခဲ့ကြသည် ။ လူသတ် မှုလား၊ အမှုသည် တစ်ယောက် လက်စားချေတာလား ၊ ပြန်ပေးဆွဲတာ လား၊ ပထမနှစ်ပတ်ကြာသည် အထိ အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့က လည်း ဘာမှ တိတိကျကျမပြောနိုင်သဖြင့် သို့လော သို့လောနှင့် တဖြည်းဖြည်း ထူးထွေဆန်းပြားလာခဲ့သည် ။ တကယ်တော့ ထိုနေ့က ဘော့စတွန်ကို အဖေမသွားဘဲ၊ လော့အိန်ဂျယ်လီသို့ သွားခဲ့သည် ။ လော့ အိန်ဂျယ်လီမှ တစ်ဆင့် United Airline Flight 888 ဖြင့် ဦးဆုံး ဟောင် ကောင်သို့ သွားခဲ့သည် ။ ပထမတန်းလေယာဉ်လက်မှတ်ကို လေဆိပ်မှာ ပင် ဝယ်ခဲ့ပြီး ခရီးဆောင်အိတ်တွေကိုလည်း သေသေချာချာ မစစ်ဆေး ခဲ့၊ လေယာဉ်ပေါ်မှာ အခြားခရီးသည် တွေလို သူက ရှိန်ပိန်မသောက်၊ သတင်းစာမဖတ်ဘဲ၊ “ပါဘလိုနီရှူဒါ” ကဗျာစာအုပ်ကိုသာ ဖတ်နေသဖြ င့် လေယာဉ်မယ်တွေက သူ့ကို အမှတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့သည် ။

အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး တည်ငြိမ်နေတာကလည်း ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။

ဟောင်ကောင် ဗင်နီဇွဲလားဟိုတယ် အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ အဆိုအရ အခန်းအမှတ် (၂၁၈) မှာ တစ်ည အဖေတည်းခဲ့ပြီး အခန်းထဲက ပင် ကြက်သားဟင်းနှင့် သောက်ရေသန့် မှာ ယူခဲ့သည် နောက်တစ်နေ့မှာ Cathy Pacific Flight C15 ဖြင့် ဘန်ကောက်သို့ ထွက်လာပြီး မန်ဒရင်း အိုရီ ရန်တယ် ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုခဲ့သည်။ ။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ခရီးထွက်တိုင်း တည်းနေကျ ဟိုတယ်တွေထဲမှာ ပဲ တည်းခဲ့သဖြင့် ယခုခရီးစဉ်ကို လျှို့ဝှက်ဖို့ အားထုတ်တာမျိုး မတွေ့ရ၊ ငွေပေးချေသမျှကိုလည်း အကြွေးကပ်ကို အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံးခရီးကို ကြိုသိနေသလို ထင်ရသည်။ ။ ရက်သတ္တပတ် လေးပတ်ရောက်လာချိန်မှာ တော့ ဘန်ကောက်လေယာဉ်ဆိပ် မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှ အဖေနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဆောက်လုပ်ရေး အလုပ်သမားတစ်ယောက် ကောက်ရခဲ့သည်။ ။

ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ်ကြည့်လျှင် ဘန်ကောက်က အခြားတစ်နေရာကို မသွားခဲ့တာ သေချာသည် ဘန်ကောက်ရောက်ခါမှ ပျောက်ဆုံးသွားတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဘန်ကောက်မှ အထွက် လေယာဉ်ခရီးသည် နာမည်စာရင်းတွေကို ရဲက စစ်ဆေးကြည့်တော့လည်း အဖေနာမည် မတွေ့ရ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အရေနှင့် တစ်နေရာထွက်ကသွားတာ ဖြစ်မယ်လို့ လည်း စုံထောက်တွေက ယူဆကြသည်။ ။ သူ့ကို မြင်တွေ့ခဲ့သူ လေယာဉ်အမှုထမ်းတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တချို့က လန်ဒန်လေယာဉ်ပေါ်မှာ အချို့က ပဲရစ် လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဖန္ဒမ်းပင် လေယာဉ်ပေါ်မှာ စသဖြင့်။

လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိတွေ၊ အဆိုအရ ကျမဖခင်က မြန်မာပြည်မှ အမေရိကန်ကို ကျောင်းသားဗီဇာနှင့် ၁၉၄၂ ခုနှစ်က ရောက်လာခဲ့ပြီး နယူးယော့(ခ်)မှာ ဥပဒေပညာ လေ့လာခဲ့သည်။ ။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှာ မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း သိရသော်လည်း အမေရိကန်သံရုံးမှာ စုံစမ်းရသမျှ ထိုထက်မပို၊ ကျမဖခင် မိသားစုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်မှ သိပုံမရ

။

★

အခန်း (၄)

ကျမတို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေသော ကမ္ဘာကြီး
ရပ်တန့်သွားသည့်အခါ ဘဝကို ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားစေသော အ
လှည့်အပြောင်း တစ်ခုရှိပါသည်။ ။

ကျမတို့ ကို ရင်ခုန်သံမတူသော သူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းသွား
စေသော အချိန်တစ်ချိန်၊ ချစ်သူတစ်ယောက်က ကျောခိုင်းသွားပြီဟု ဝန်
ခံလိုက်သော အချိန်တစ်ချိန်၊ ဖေဖေ (သို့) မေမေ (သို့) ချစ်ရခင်ရသူ တစ်
ယောက်ယောက် ကွယ်လွန်သွားသည့် အချိန်တစ်ချိန်၊ ဆရာဝန်က သင့်
ကို ဦးနှောက်ကင်ဆာဖြစ်နေပြီလို့ ဖွင့်ပြောလိုက်သည့် အချိန်တစ်ချိန် ရှိ
ခဲ့သလို နေ့တစ်နေ့ အချိန်တစ်ချိန် တို့ သည် ကား ရှည်လျားထွေပြား
သော ဖြစ်စဉ်ကြီး၏ ရင်သပ်အံ့ဖွယ်ရာ အဆုံးသတ်မျှသာ ဟုတ်ပါသ
လား၊ သို့ပေမဲ့ ကျမတို့ ကိုယ်တိုင်က အတိတ်နိမိတ်တွေကို ဂရုတစိုက်
အဓိပ္ပာယ် ကောက်ခဲ့နိုင်ခဲ့သည် ဆိုပါလျှင်။ အလှည့်အပြောင်းတွေကို သ
တိမူကြမည် သို့တည်းမဟုတ် အဆက်ပြတ်တောက်သွားသော ဖြစ်စဉ်
တွေကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့မည် ဆိုပါလျှင်။

“မေးခွန်းတွေ ၊ ယခင်က ကျမစိတ်မဝင်စားခဲ့သော မေးခွန်းတွေ ကျ
မ မှာ အဖြေမရှိသော မေးခွန်းတွေ၊ တကယ်တော့
ဖေဖေပျောက်ဆုံးသွားသော ကိစ္စက အသစ်အဆန်းတော့မဟုတ်၊ ဖေဖေ
ကို ကျမချစ်ပါသည် ။ လွမ်းလည်း လွမ်းပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ ပြီးခဲ့သော

လေးနှစ်တာ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျမတို့ နှင့် အတူ ရှိခဲ့သည်
ထားဦး ကျမ ဘဝပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်၊ အရေးတကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုမှ လည်း ချခဲ့မှာ မဟုတ် ဒီလို ကျမစဉ်းစားခဲ့သည်။ ။

တစ်နေ့၊ ရုံးမှ အိမ်ပြန်အလာ ဓာတ်လှေခါးမောင်းသမားက ကျမကို လှမ်းခေါ်သည်။ ။ အပြင်မှာ မိုးတွေသည်းနေပြီး ကျမရှူးဖိနပ်တွေ ရေနူးနေသည်။ ။ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသဖြင့် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက် မေးလိုက်သည်။ ။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ပါဆယ်ထုတ်ပေးဖို့ ပါ”

အပြင်ဘက်ကို ကျမ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ မော်တော်ကားနောက် မီးနီနီလေးတွေ ရေစိုနေသော ကတ္တာရာလမ်းပေါ်မှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လှုပ်ခတ်နေကြသည်။ ။ အခုအချိန်မှာ ရေနွေးနှင့် ရေချိုးပြီး ကော်ဖီပူပူလေး တစ်ခွက်သောက်လိုက်ချင်သည်။ ။ စောစောက လူက ကျမကို အညှီရောင် စက္ကူနှင့်ထုပ်ထားသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် လှမ်းပေးသည်။ ။ ရှူးဖိနပ်ဘူးလောက် ရှိသည်။ ။ အထုပ်ကို ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ကျမအခန်း ရှိရာ (၃၅)ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ ။

ကျွန်မ ဥပဒေကျောင်းမပြီးခင် ဖေဖေဝယ်ပေးခဲ့သော အခန်း၊ တယ်လီဖုန်း လက်ခံကို စစ်ကြည့်တော့ မက်ဆေ့(ချ်) နှစ်စောင်၊ စားပွဲပေါ်မှာ ဘေ(လ်)နှင့် မေး(လ်)တွေ တစ်ထပ်ကြီး၊ အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားသော ဆိုဖာအနံ့အသက်တစ်မျိုး ခေါင်းထဲရောက်လာသဖြင့် လသာဆောင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အပြင်မှာ မိုးမတိတ်သေး၊ တိမ်တွေနိမ့်ဆင်းသဖြင့် အိ(စ်) မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို မှန်းဆလို့ ရနိုင်တယ်။ ။ လမ်းမကြီးပေါ်မှ တော့ မော်တော်ကားတွေ မီးတွေ တဝင်းဝင်း တလက်

လက်နှင့်၊ တရွေ့ရွေ့။

ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲပြီး ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်တော့ မေမေ့လက်ရေးကို ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ ။ မေမေက တစ်ခါတစ်ခါ ကျမဆီကို ပို့(စ်)ကတ် ဒါမှ မဟုတ် သတင်းစာတွေထဲက ကျမစိတ်ဝင်စားမယ့် သတင်း၊ ဆောင်းပါးတွေ ဖြတ်ညှပ်ပြီး ပေးပို့တတ်သည်။ ။

တယ်လီဖုန်းနှင့် စကားအမှာ ထားရတာကို မကြိုက်တာကြောင့် ဒီပုံဒီနည်းနှင့် ပို့နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို မပို့တာ ကြာခဲ့ပြီ။ အိတ်ထဲမှာ ဖေဖေနှင့်သက်ဆိုင်သော စာရွက်စာတမ်းတွေ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ၊ ဓာတ်ပုံဟောင်းတွေ မေမေလက်ရေးနှင့် စာတိုကလေး တစ်စောင်လည်း ပါသေးသည်။ ။

ဂျူလီယာ

အိမ်အပေါ်ထပ်က စတုရန်းကို ရှင်းလင်းရင်း အထုပ်တစ်ထုပ်တွေ့လို့ ပို့ပေးလိုက်တယ်။ တရုတ်မှန်တင်ခုံနောက်က တွေ့ခဲ့တာ၊ ဒါတွေကို သမီး စိတ်ဝင်စားမယ်ထင်လို့၊ နောက်ဆုံးရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလည်း ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ မေမေ့အတွက်တော့ ဘာမှ မလိုအပ်တော့ဘူး။ ဖုန်းဆက်ပါဦး

မင်းရဲ့ မေမေ

ဂျူးဒစ်

စက္ကူအိတ်ကြီးထဲက ပစ္စည်းတွေကို စားပွဲပေါ် သွန်ချလိုက်သည်။ ။ အပေါ်ဆုံးမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ ကျမဘွဲ့ယူသည့်နေ့က ချိတ်ထားသော မိသားစုပုံ၊ ဖေဖေနှင့် မေမေကြားမှာ ကျမက သူတို့ လက်တွေကို ဖက်ထားရင်း ပြုံးရွှင်လျက်၊ ကိုကိုက ကျမနောက်မှာ ရပ်လျက် ကျမပခုံးကို

ကိုယ်ထားသည် ။ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးနေသော မိသားစုတစ်စု၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဘယ်လိုမှ လိမ်ညာလို့ မရ၊ မိသားစုတစ်စု၏ နောက်ဆုံး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ သို့တည်းမဟုတ် တစ်ယောက်သော သူက ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားဖို့ ကြံစည်နေသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံမဟုတ်တာတွေ သေချာပါသည် ။ အမေ ရိကန်နိုင်ငံသားဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းတွေနှင့် သက်တမ်းကုန်နေသော ဖေဖေ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အဟောင်းနှစ်အုပ် လည်း ထည့်ပေးလိုက်သေးသည် ။ ပြီးတော့ ခရီးစဉ်နှင့် ရက်ချိန်းတွေ မှတ်ထားသော ပြက္ခဒိန်ဟောင်း တစ်ခု၊ ဘော့စတွန်၊ ဝါရှင်တန်၊ လော့အိန်ဂျယ်လီ၊ မီယာမီ၊ လန်ဒန် ဟောင်ကောင်၊ ပါရီ စသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကမ္ဘာပတ်အလုပ်တွေလုပ်ရင်း အောင်မြင်သော ဥပဒေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း တစ်ခုကို တည်ထောင်လာခဲ့သည် ။ စောစောပိုင်းက ရုပ်ရှင်နှင့် အခြားဖြေဖျော်ရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ အဓိကလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ဟောလိဝုဒ(ဒ်) စတီရီယိုတွေမှာ အကြံပေးခဲ့သဖြင့် သူ့အမှုသည် တွေထဲမှာ ဟောလီးဝုဒ(ဒ်) စတားတွေနှင့်ပင် ရင်းနှီးခဲ့သည် ။

သို့ပေမဲ့ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ဖေဖေလုပ်ငန်း အောင်မြင်ခဲ့ရသည် ကို ကျမနားမလည်၊ ဖေဖေက ပုဂ္ဂလိက ရည်ရွယ်ချက်ကြီးသူ မဟုတ်မှန်း ကျမသိနေလို့ ပဲဖြစ်သည် ။ သူ့ဆီက လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး မကြားရ။ အထင်ကရ သူ့အမှုသည် နာမည်တွေကို အသုံးချဖို့ မကြိုးစားခဲ့သဖြင့် သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းက ဟောလီးဝုဒ(ဒ်)စတားတွေမှာ သူ့နာမည်ကို မတွေ့ရ၊ ပါတီပွဲဆိုတာ ဝေလာဝေး မေမေတို့ မိတ်ဆွေတစ်စု ဖွဲ့ထားသော ပရဟိတအသင်းကိုပင် မသွား၊ တစ်နေရာရာမှာ အထိုင်ချလိုက်ဖို့ သူလိုကိုယ်လို သွားလာနေထိုင်ဖို့ သူ့အတွက် မလိုအပ်သလို၊ သူ့စရိုက် လက္ခဏာအားလုံးက အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ရှေ့နေတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်နှင့် တစ်ဘာသာစီ သင်း

ကွဲလို့ နေသည် ။

တစ်ခုတော့လည်း ရှိပါသည် ။ ဟန်မဆောင်တတ်သော၊ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော၊ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နေတတ်သော ၊ အပြစ်ကင်းသော ဖေဖေပင်ကို အရည်အသွေးတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်နှင့် အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတွေ အာရုံနောက်စရာ ဖြစ်ရသည့် အမှုအကျင့်တချို့လည်း သူ့မှာ ရှိသေးသည် ။ ဥပမာ ဖေဖေ မှတ်ဉာဏ်က အရမ်းကောင်း ဒီတစ်ချက်ကလေးကြည့်ရုံနှင့် အားလုံးကို မှတ်မိနေသည် ။ နှစ်ပေါင်းများစွာက မှတ်စုမှတ်တမ်းတွေကို အလွတ်ရွတ်ပြတတ်သည် ။ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည့် အခါ ဦးဆုံးသူမျက်လုံးတွေကို စုံမှတ်ပြီး တစ်ဖက် ပြောစကားကို အာရုံစိုက် နားထောင်မည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဈာန်ဝင်စား နားထောင်နေသလို ဒါမှ မဟုတ် တစ်ဖက်သား စိတ်နေစိတ်ထား၊ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု ရှိမရှိ၊ ပြောနေသည့်စကားတွေက အမှန်တွေလား၊ ဖြီးနေတာလားဆိုတာတွေကို တိတိကျကျ သိနေသည့် ပုံစံမျိုး။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သင်ယူလာသော အတတ်ပညာတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

သို့ပေမဲ့ ဘယ်အခါမေးမေး ဖွင့်မပြောခဲ့။ ကျမဘဝမှာ သူ့ကို တစ်ခါမှ လှည့်စားလို့ လည်း မရခဲ့။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်ထုတ် ပြက္ခဒိန်ဟောင်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့သဖြင့် လှန်လှောကြည့်တော့ ရက်စွဲကွက်တွေပေါ်မှာ အလုပ်ရက်ချိန်းတွေ ကျမနှင့် မရင်းနှီးသော နေရာနှင့် နာမည်တွေ ကွက်လပ်တစ်နေရာမှာ တော့ ဖေဖေ လက်ရေးနှင့် ရေးမှတ်ထားသော “ပါကလိုနီရူဒါ” ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်ဘယ်လောက် ရှည်ရှည်နေရမလဲ

ရက်တစ်ထောင်လား၊ တစ်ရက်ထဲလား

ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာလား

ဘယ်လောက်ကြာကြာ သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေမှာလဲ

ထာဝရဆိုတာဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

နောက်ထပ်တွေ့လိုက်ရတာက အပြာရောင် လေယာဉ်စာအိတ်က
လေး တစ်အိတ်ခေါက် ချိုးချိုးလျက်၊ ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ စာအိတ်ပေါ်
မှာ လိပ်စာတစ်ခု

မိမိ

အမှတ် (၃၈)၊ မြို့ပတ်လမ်း

ကလေးမြို့

ရှမ်းပြည်နယ်

မြန်မာနိုင်ငံ

ကျမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည် ။ ကြည်ပြာရောင်စာအိတ်ထဲမှာ
အဖေ့ ဘဝနောက်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်တာ တစ်ခုခုများ ပါလေမလား၊
စာအိတ်ထဲက စာကိုထုတ်ပြီး မီးလင်းဖိုနား လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်
။ စာကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ရင် စက္ကန့်ဝိုင်းအတွင်းမှာ ပြာတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မ
ည်။ တစ်ခါ ဂစ်(စ်)မီးဖိုနားရပ်ပြီး ခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြန်တော့ အပြာ
ရောင် ဓာတ်ငွေ့ မီးတောက်တွေ၊ စာအိတ်ကို မီးတောက်နားမှာ ထားပြီး
ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။ လွှတ်ချလိုက်သည် နှင့် အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပေလိ
မ့်မည်။ မီးလင်ဖိုရှေ့မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်နေမိသည် မသိ၊ ရုတ်
တရက် ကျမငိုချလိုက်တော့ ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့စီးကျလာ
သည် ။ ဘာကြောင့် ငိုနေရတယ်ဆိုတာကိုလည်း မသိ၊ အိပ်ရာထက်မှာ
ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတငင်ငင်နှင့် ဆက်လို့ သာ ငိုနေမိသ

ည် ။

အိပ်ရာထပြီး စာရေးစားပွဲပေါ်က နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၅: ၂၀) ရိုး
တွင်းခြင်ဆီထဲအထိ သောကတွေနှင့် နာကျင်နေဆဲ၊ သက်ပြင်း တစ်ချ
က်ချရင်း အားလုံး အိပ်မက်ဖြစ်ပါစေလို့ သာ ဆုတောင်းမိသည် ။ စားပွဲ
ပေါ်က စာကိုယူပြီး ဖြည်းဖြည်းလေး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ဧပြီ (၂၄) ရက်၊ ၁၉၅၅ ခုနှစ်

နယူးယော့

ချစ်ရတဲ့ မိမိ

မင်းရဲ့ ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်မကြားရသော ရက်ပေါင်း (၅၈၆၄) ရက်ရှိ
ခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့ လား။

တေးမရှိတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်၊ မဖူးနိုင်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်၊ သူတို့ ရဲ့ ဆင်း
ရဲဒုက္ခတွေကို မင်း သဘောပေါက်ရဲ့ လား၊ မင်းဆီကို စာရေးရတာ ခက်
ခဲ့လှပါတယ်။ ရေးပြီးမပို့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာတွေလည်း ကိုယ့်မှာ တစ်ပုံကြီးပါပဲ
။ ဒါတွေကို မင်းမသိခဲ့ပါဘူး။ လှပတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ အသံမထွက်နိုင်
ပါဘူး။ စကားလုံးတွေကို လိုအပ်နေသူတွေ နီးကပ်ဖို့ အတွက် တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိထားဖို့ လိုအပ်သူတွေ၊ ကြည့်နေဖို့ လိုအပ်သူ
တွေ၊ ကြားနေဖို့ လိုအပ်သူတွေ၊ သူတို့ ဘဝတွေဟာ တကယ်ပဲခြောက်
သယောင်း ညည်းငွေ့စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ သူ့အချစ်ကို
မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြဖို့ လိုအပ်သူတွေ ဘဝကလည်း ထိုနည်းနှင့်
နှင်ပါပဲ။ မိမိ ဒီစကားလုံးတွေလည်း မင်းဆီရောက်မှာ မဟုတ်တာ ကိုယ်
သိနေပါတယ်။ ကိုယ်ရေးပြနိုင်သမျှကို မင်း နားလည်ခဲ့ပါတယ်

တကယ်တော့ ဒီစာတွေဟာလည်း ဆန္ဒပြေပျောက်ဖို့ မစို့မပို့ အားထု

တ်မှုပါပဲ”

နောက်တစ်ကြိမ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ဖတ်ပြီး စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ။ ယနေ့ စနေနေ့၊ နံနက် (၇) နာရီစွန်းစွန်း၊ အပြင်မှာ မိုးတိတ်လို့ မန်ဟာတန် မြို့ကြီးက ကောင်းကင်ပြာအောက်မှာ ဖြည်းဖြည်းလေး လူးလွန်နိုးထနေသည်။ ။ မြစ်တစ်ဖက်မှာ နေလုံးကြီးပြုလျက် လှပပြီး အေးစိမ့်နေသော နေ့တစ်နေ့။

ရုံးမှာ အလုပ်၊ လုပ်သလို အခြေအနေကို လေ့လာသုံးသပ်ပြီး မှတ်ချက်ရေးဖို့ စာရွက်တစ်ရွက် ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ဘာမျှလက်ရောက် မချရေးဖြစ်ခဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုတော့ စိတ်ထဲက ချလိုက်သည်။ ။ United Airline ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျမအလွတ်ရသည်။ ။ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ ဟောင်ကောင်ကတစ်ဆင့် ဘန်ကောက်သွားမည့် ခရီးစဉ်ရှိသည်။ ။ ဘန်ကောက်မှ ရန်ကုန်သို့ မြန်မာပြည်ဝင်ခွင့် ဗီဇာကို ထိုင်းမှာ ယူမည်

“အမြန်လေယာဉ်လက်မှတ်ကော ယူဦးမလား”

တစ်အောင့်စဉ်းစားပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ။

“ထားလိုက်ပါတော့”

ပြီးတော့ မေ့မေ့ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

★